

IBDPIS

We know

books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HART, EMILIA**Sirenele / Emilia Hart** ; trad. din lb. engleză și note de
Andrei Covaciu. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-467-4

I. Covaciu, Andrei (trad ; note)

821.111

EMILIA HART

SIRENELE*Traducere din limba engleză și note
de Andrei Covaciu*

Redactor: **Roxana Samoilescu**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE SIRENS

Copyright © 2025 by Emilia Hart
All rights reversed.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

LIBRIS

We know
books

PARTEA I

PROLOG

Ea respiră în ritm cu marea.

Inspiră.

Valurile se sparg de stânci, înspumând gura peșterii. Le simte în degetele de la picioare răceala de gheață, în vreme ce coapsele îi tremură.

Expiră.

Mareea se retrage lăsând în urmă câteva ofrande. O funie lucioasă din alge încâlcite. Bucăți de scoici perlate, semănând cu niște oase.

Scrâșnește din dinți, însă durerea o străbate – ascuțit, pe neașteptate – făcând-o să scape un țipăt.

Încă o contracție, zbieretul ei fiind înghițit de valurile mugitoare. Știe că se află în siguranță în grotă întunecată, cu pietrele acelea alunecoase și cu picurii aceia de apă sărată. Marea însă este flămândă și trebuie să fie hrănită.

Își vâra mâna tremurătoare între picioare și simte capul copilului, precum și căița însângerată a acestuia.

Acum.

Își ridică poalele fusteii, apucându-le cu dinții și strângând cu putere pânza în vreme ce trupul ei se

pregătește de ceea ce va urma. Încă o împingere și încă un zbieret. Trupul ei se despică până când se goleşte, sleit, iar copilul ajunge în brațele ei. Îi atinge palmuțele semănând cu niște stele de mare, ochii pe jumătate închiși, buzele roz-sidefii.

Își îngăduie acest moment unic, atât de prețios, apoi se ridică tremurând, în vreme ce pruncul scâncește la pieptul ei.

Sub intrarea în grotă, marea se agită peste stânci, așteptând.

1

LUCY

LUNI, 11 FEBRUARIE 2019

UNIVERSITATEA HAMILTON HUME

BROKEN HILL, STATUL NEW SOUTH WALES

AUSTRALIA

900 DE KILOMETRI ÎN INTERIORUL CONTINENTULUI

O trezește un țipăt.

Încăperea miroase a mucegai și a somn. Simte ritmul rapid al unui puls – tendoanele moi de pe gâtul cuiva. Cineva îi zgârie mâinile cu unghiile.

Zorii cenușii se strecoară printre jaluzele, iar în această lumină Lucy îl vede pe Ben sub ea, privirea lui părând luminată de groază. Un vas de sânge i s-a spart în ochiul stâng, formând o stelută roșie. Lucy se retrage din pat.

– Lucy, bolborosește el ținându-se cu o mână de gât. Ce naiba...?

Cuvintele îi ies pe gură cu greutate, de parcă cineva ar continua să-l sugrume.

Să-l sugrume. Mâinile ei pe gâtul lui. Ochii lui ieșiți din orbite.

Lucy tocmai îl strânsese de gât.

LIBRIS | We know books
Ben se ridică în fund și aprinde lampa. Lucy se ferește de lumină asemenea unui animal. Ceva se mișcă afară, pe coridor. Urmează o bătaie în ușă.

— Ben, amice? Ești în regulă? Mi s-a părut că am auzit o...

Lucy se mișcă încet, ca prin apă. Are senzația că inima îi pulsează în gât. Bătăile în ușă devin tot mai puternice. Ben începe să tușească și să strige după ajutor.

Ușa începe să se zgâlțâie. Lucy apucă clanța cu degetele asudate și se sprijină în ea. Ușa este deja descuiată – broasca defectă zăngănește. Lucy deschide ușa, se strecoară pe lângă Nick, colegul de cameră al lui Ben, și o ia la fugă pe coridor, urcă scările și se îndreaptă spre propria cameră de cămin.

De cum pășește înăuntru, se lipește cu spatele de ușă, gâfâind în vreme ce încearcă să-și dea seama ce s-a petrecut. Dormitorul ei este la fel ordonat ca întotdeauna: cărțile stau frumos stivuite pe masă și noptieră, însă așternuturile sunt boțite, iar aerul e îmbâcsit. Cearșaful este umed, de parcă ea ar fi transpirat abundant în timpul somnului.

Lucy încearcă să-și amintească tot ce s-a petrecut în seara aceea. Dorindu-și să evite cantina, sărise peste cină, domolindu-și stomacul iritat cu un ceai de ghimbir sorbit din cana ei preferată, adusă de acasă. Apoi ascultase un podcast și se pregătise să se culce devreme, sperând ca emisiunea să îi alunge gândurile referitoare la Ben și la ceea ce făcuse el.

Acum își amintește că visase ceva: o apă rece lingându-i pielea, niște pietre înfigându-i-se în tălpi. Capul ei frecându-se de o stâncă. Răsuflarea fierbinte a unui bărbat pe fața ei, degetele acestuia cufundându-se în carnea ei... Frica luptându-se cu nevoia disperată de a supraviețui...

Apoi se trezise stând călare pe pieptul lui Ben, în vreme ce degetele ei îl strângeau de gât. Lucy simte un fior de groază străbătându-i trupul, amortindu-i vârful degetelor și buzele.

Este limpede că trăise un episod de somnambulism – ceva ce nu mai experimentase niciodată în viață.

Își privește mâinile care încă îi tremurau. Oare chiar dorise să-i facă rău lui Ben – poate chiar să-lucidă? – după ce el îi făcuse ce-i făcuse? Sau de vină fusese visul, care persista ca un gust amar în gură... ghiontul fricii, instinctul firesc al supraviețuirii? Era ca și cum zona limbică a creierului ei ar fi călăuzit-o spre camera lui – ea fiind doar o marionetă manipulată de un păpușar nevăzut.

O privire panicată îndreptată spre fereastră îi spune că a început să se crape de ziuă, orizontul fiind colorat în nuanțe rozalii. Lucy zărește o mișcare nedeslușită: o uniformă. Unul dintre ofițerii responsabili cu securitatea campusului. Ben – sau Nick, colegul lui de cameră – trebuie să-l fi chemat după ce ea plecase valvârtej de acolo.

Lucy își și imaginează ce va spune el: *Când m-am trezit, ea avea degetele înfipite în gâtul meu – încerca să măucidă.* Simte cum gândurile i se învâlmășesc în minte. Încearcă să-și controleze respirația, dar își dă seama că e cu neputință. Panica îi crește în piept, de parcă sângele stă să-i dea în clocot.

Cu siguranță vor face o anchetă internă în urma căreia ea va fi suspendată, poate chiar exmatriculată. Dumnezeule, oare va fi implicată și poliția? Oare ar putea fi arestată și acuzată de ultraj?

Toate năzuințele și toată munca ei se vor duce pe apa sâmbetei. Și-l imaginează pe Ben: vânătăile de pe gât – semnele lăsate de unghiile ei. *Ea* le-a provocat. Chiar dacă nu își amintește, chiar dacă nu era *trează*.

Dar cine ar crede-o, în special după cele întâmplate?

La urma urmelor, ceilalți i-au luat deja partea lui Ben.

Lucy simte cum sudoarea îi umezește subsuorile și cum este tentată să scape cu fuga.

Dar unde s-ar putea duce? Nu acasă, la părinții ei. Asta ar însemna să le spună că ea, Lucy, *fata lor cea bună*, a atacat un om. Mai rău decât atât, ar însemna să le spună *de ce* o făcuse și ce anume făcuse el. Nu, nu va putea niciodată să facă așa ceva. Și totuși, cine ar fi dispus să o ajute, să o pună la adăpost până când ea ar reuși să-și dea seama ce să facă mai departe, cum să dreagă lucrurile?

Apoi găsește răspunsul. Se schimbă rapid și caută în dulăpior o geantă în care începe să arunce lenjerie intimă, haine, șervețele umede, o cremă hidratantă, laptopul, încărcătorul acestuia, un carnețel. Le împachează pe toate cu degete tremurătoare.

Deschide sertarul biroului și extrage de acolo o ilustrată boțită, trecându-și degetul peste adresa scrisă pe dosul acesteia.

Cliff House nr. 1, Str. Malua, Comber Bay.

Este singurul loc în care s-ar putea duce, iar acolo se află singura persoană care ar putea să o înțeleagă.

Dumul se întinde la nesfârșit în fața ei, unindu-se la capăt cu orizontul. De jur împrejur nu se află decât vegetația joasă, aurie, întinzându-se pe zeci de kilometri pătrați. Câțiva papagali cacadu corella – pasărea preferată a mamei ei – își iau zborul dintr-un copac ofilit.

Nu se mai zărește nicio altă mașină. Lucy este singură în toată imensitatea aceea.

Se întinde după iPhone-ul lăsat pe scaunul pasagerului, și-l vâă între coapse și o sună pe sora ei. După câteva sunete de apel – între care Lucy își ține răsufierea – se face auzit un clic.

– Jess? spune ea, simțind cum glasul i se oprește în gât.

Apoi aude vocea preînregistrată – luminoasă și concisă – a surorii ei.

Bună. Ați sunat-o pe Jess Martin. Acum nu pot răspunde la apel...

– Futu-i, înjură Lucy în șoaptă, apoi închide telefonul.

Lacrimile care îi umplu ochii par să înceteze peisajul din fața ei.

Își spune că totul este în regulă. Că în cele din urmă Jess va răspunde la telefon și va ști cum să-și ajute sora.

Nu-i așa?

2

LUCY

LUNI, 11 FEBRUARIE 2019

Telefonul sună abia după câteva ore. Lucy trage pe stânga¹ într-un refugiu, simțind un puternic sentiment de ușurare. Preț de o clipă este convinsă că Jess, după ce a văzut apelul ratat, o sună înapoi.

Doar că persoana care o sună este Em, prietena ei.

Em, fata aceea cu părul cârlionțat și zburlit în toate părțile, cu manichiură ascuțită, care probabil se aștepta să se întâlnească cu Lucy la cursul de la ora 9.00. Em, cea care i-a trimis deja lui Lucy cinci mesaje.

Nu te-ai putut trezi? lol

Nu pot să cred că m-ai lăsat să particip singură la un curs într-o dimineață de luni. Nasol.

Pe bune acum, ești OK?

Hei... tocmai m-am văzut cu Nick. Zice că l-ai fi atacat pe Ben? Lucy, ce se întâmplă?

Sună-mă.

¹ În Australia se conduce, la fel ca în Marea Britanie, pe partea stângă.

Lucy își șterge ochii cu dosul palmei, apoi trage adânc aer în piept, încercând să se liniștească.

În zadar însă. Amintindu-și cât de credulă fusese, obrajii i se aprind din nou.

Se culcase cu Ben în decembrie, chiar înaintea vacanței de vară² – în noaptea de dinaintea zilei în care toată lumea urma să plece din campus. Imediat își dăduse seama că partida de sex însemnase mai mult pentru ea decât pentru el. Observase acest lucru în felul în care el îi dăduse jos sutienul și în lejeritatea cu care o penetrase. Lucy încă își amintea toate senzațiile trăite în clipele acelea, fiecare geamăt. De parcă ar fi știut deja că nu se va mai culca vreodată cu el. La urma urmelor, cum ar fi putut un băiat asemenea lui – cu umerii lui musculoși, cu părul lui negru, lucios – să fie interesat de o fată ca Lucy?

Apoi însă o luase prin surprindere. Îi trimisese mai multe mesaje în timpul vacanței, incluzând filmulețe cu pisici și meme de pe Twitter. La un moment dat chiar vorbiseră la telefon, recomandându-și cărți (el cumpărase *Cu sânge rece* de Truman Capote la sugestia ei; ea citise *Joe Cinque's Consolation* de Helen Garner, la a lui). Relația lor părea atât de firească, încât Lucy se temea că va deveni una de pură prietenie, că nu-i va mai simți niciodată degetele mângâindu-i coapsele ori buzele sărutându-i urechile.

Prin urmare, cu câteva zile înainte de începutul ultimului an de facultate, Lucy și-a adunat curajul necesar ca să-l întrebe dacă nu voia să-i trimită o fotografie.

Lucy nu mai făcuse niciodată așa ceva. În primul rând, nimeni nu îi mai ceruse o poză cu ea – de ce ar fi

² În Australia, lunile de vară sunt decembrie, ianuarie și februarie.

făcut-o? Cine și-ar fi dorit să o vadă pe Lucy în pielea goală?

Însă apoi și-a amintit de geamătul lui în momentul în care o penetrase, de felul în care îi sărutase zona moale a umărului, deasupra claviculei. De parcă Ben nu ar fi observat pielea ei crăpată între sâni și de-a lungul toracelui. Ben era un băiat diferit – Lucy simțea acest lucru. Un băiat care nu reprezenta pentru ea niciun fel de amenințare.

Așteptând răspunsul lui, Lucy simțea cum i se tot oprește inima în piept, minutele părând să se întindă la nesfârșit. La început apăruseră acele punctulețe albastre, semn că Ben tocmai tasta răspunsul.

Depinde, răspunsese el. Dacă este o poză cu tine sau nu.

Lucy ajustase de nenumărate ori lumina, sperând ca lampa de pe noptieră să-i ascundă defectele pielii. Probabil că făcuse zeci de poze. Ah, cât de mult își dorise să fie frumoasă – doar pentru el!

Fotografia aleasă în cele din urmă o mulțumise: sclipirea întunecată din ochii ei, umezeala lucioasă a buzelor. Felul în care lumina lămpii îi pune în evidență linia sânilor, restul trupului ei rămânând ascuns într-un clarobscur mătăsos.

Uau, reacționase el. Ești superbă.

Lucy se uitase apoi la fotografie cu alți ochi, gândindu-se că poate Ben avea dreptate.

Fusese atât de nerăbdătoare să revină la universitate, să îl reîntâlnească pe Ben și să reia relația cu el! Doar că el îi evitase privirea în timpul cursului de marți după-amiază, apoi se grăbise să se ducă la următorul curs fără să-i adreseze un cuvânt. Chestia ciudată era că și alți oameni păreau să o evite: colegii ei de clasă se îndepărtau șușotind de cum o zăreau – un adevărat ocean de bârfe.

Se gândise că totul era din cauză că lumea aflase de relația ei cu Ben, că amândoi deveniseră un subiect de bârfă – sau că urmau să devină. Lucy chiar își îngăduise să simtă o umbră de mândrie.

Ah, cât de amarnic se înșelase!

Em fusese cea care văzuse filmulețul pe TikTok și îi trimisese linkul.

Îmi pare rău, îi spusese ea. Dar dacă aș fi fost în locul tău, aș fi vrut să știu.

Șocul produs de imaginea propriului trup fusese amplificat de muzica sinistră care acompania filmulețul: *Monster Mash*³. Totul se afla acolo, la vedere, în pofida filtrelor aplicate. Pielea brăzdată a toracelui ei, dungile argintii de pe sâni și de pe încheieturi.

Dar cel mai cumplit lucru era expresia întipărită pe chipul ei, care trăda o încredere pe cât de oarbă, pe atât de naivă.

Înainte să revină pe drum, Lucy semnalizează dreapta, cu toate că prin preajmă nu se află decât un camion aflat undeva în fața ei. Când apucă volanul, își simte degetele lipicioase.

Iată de ce trebuie să plece. De ce nimeni nu va crede că nu a încercat să-i facă lui Ben vreun rău. Pur și simplu trăise un episod de somnambulism în timpul unui coșmar. Iată de ce nimeni nu o va crede că nu știuse ce face.

Când îl confruntase, Ben îi spusese că nu o făcuse cu intenție. Da, trimisese poza câtorva prieteni de pe WhatsApp, dar așa făcea el întotdeauna. Nu se așteptase deloc – și nu-i venise să creadă! – că cineva va da dovadă de atâta cruzime încât să posteze fotografia pe TikTok.

Îi părea rău.

³ *Monster Mash* – vezi mai multe aici: https://en.wikipedia.org/wiki/Monster_Mash.

Lucy înghite în sec, amintindu-și textul însoțitor și comentariile.

Plm, gagică ta este o gorgonă bet-beget

Oribil

Zici că tocmai a ieșit din mormânt

În naivitatea ei, probabil, Lucy își imaginase că universitatea va lua măsuri, însă nici vorbă de așa ceva.

— Dar nu este o infrațiuone? o întrebuse ea pe șefa Biroului de etică universitară, o tipă de vreo patruzeci de ani, purtând mai mulți cercei în fiecare ureche. Asta se cheamă „a partaja imagini intime fără acordul persoanei în cauză”, m-am documentat. Intenționez să fac o plângere la poliție.

Femeia tresărise, apoi îi întinsese o cutie cu șervețele, chiar dacă Lucy nu plângea.

— Îți recomand să te gândești temeinic înainte de a face un asemenea pas, spusese ea. Înțeleg că ești supărată – sincer îți spun –, dar cu toții facem greșeli. O asemenea tevatură ar putea să-i dea lui Ben viața peste cap. Și cum eu însămi sunt mamă de băiat...

Furioasă, Lucy se ridicase de pe scaun și ieșise valvârtej din birou.

Dar Ben nu îi dăduse ei viața peste cap? După descoperirea filmulețului, Lucy își petrecuse aproape tot restul săptămânii în camera ei. În timpul cursurilor se așeza cât mai aproape de ușă, părăsind sala de clasă înainte ca ceilalți să înceapă să se ridice în picioare, înainte ca o sută de ochi să se holbeze la ea. Postarea fusese ștearsă pentru că viola politica TikTok, însă Lucy nu avea nicio îndoială că unii făcuseră capturi de ecran și că imaginea încă circula pe Facebook, WhatsApp și Snapchat. Cu o zi în urmă comandase o cafea de la bufetul campusului, iar băiatul care o servise tresărise în momentul în care o recunoscuse, apoi se înroșise la față.

Se părea că toată lumea văzuse postarea. Că poza aceea avea să o urmărească până la moarte.

Cu doi ani în urmă, cu ocazia începerii noului an școlar, rectorul le spusese studenților să se uite bine unii la ceilalți.

— Avem cel mai bun curs de jurnalism din țară, spusese el. Absolvenții noștri lucrează peste tot, de la *Sky News* la *New York Times*. Cei mai mulți dintre ziarisții care lucrează pentru *Sydney Morning Herald* și *The Age* au studiat la Hamilton Hume. Să vă amintiți acest lucru în timpul pe care îl veți petrece aici. Tânărul sau tânăra care stă lângă tine nu este doar colegul sau colega ta de clasă, ci și viitorul tău coleg de muncă.

Iată o frază pe care Lucy nu a reușit să și-o scoată din minte. Toți viitorii ei colegi o văzuseră făcută de rușine. Cum ar mai fi putut spera să urmeze o carieră după acest scandal?

Dar, în ciuda furiei pe care o resimțea, întâlnirea cu șefa Biroului de etică îi rămăsese înfiptă în minte, sădind acolo semințele îndoielii. Dacă și poliția avea să o ușuiască? Atunci ar fi rămas fără opțiuni. În plus, tatăl lui Ben era un avocat specializat în relațiile de muncă la o firmă de fițe din Melbourne.

— Genul de avocat care reprezintă mai degrabă angajatorii decât angajații, îi spusese Ben pe un ton sarcastic.

Ben își ura tatăl pentru că „ungea mașinăria capitalismului”, însă Lucy se îndoia că ura aceea îl va opri pe Ben să apeleze la ajutorul tatălui, în caz că ar fi avut nevoie. Iată cu cine s-ar fi confruntat Lucy dacă ar fi depus o plângere la poliție.

Vreme de trei zile ezitase, nefiind sigură ce ar fi trebuit să facă mai departe. Iar în dimineața aceasta se trezise strângându-l pe Ben de gât, de parcă propriul ei trup luase o hotărâre decisivă fără să o consulte.

Acum nu ar mai fi putut reclama la poliție povestea cu filmulețul – nu după ce făcuse pocinogul. Acum Lucy trebuie să se concentreze asupra călătoriei. Trebuie să rămână trează în drum spre Jess, pentru că mai are de mers încă douăsprezece ore. Sora ei se mutase de curând la Comber Bay, pe coasta de sud a Australiei. Lucy nu mai fusese niciodată acolo și avea adresa doar pentru că Jess îi trimisese la un moment dat o ilustrată de ziua ei, în septembrie – ilustrata care acum se află pe bordul mașinii. O stâncă semețindu-se deasupra mării, apusul aruncând umbre pe suprafața rocii. Un caracter de literă țipător te informează că peisajul se află în zona cunoscută sub numele de Devil's Lookout din Comber Bay. E o ilustrată pentru turiști, de prost gust – și nu o reprezintă deloc pe Jess, așa că e ciudat că a ales-o. De obicei își face singură ilustratele – asta dacă își aduce aminte să le și trimită, desigur.

La mulți ani, Lucy, scrie pe verso. Știu că în ultimele câteva luni m-am cam ținut la distanță, iar acum regret. Mi-ar face totuși plăcere să te revăd și să povestim pe îndelete ce am mai făcut. Anunță-mă dacă vei dori vreodată să vii și să stai cu mine. Împrejurimile sunt minunate. În tot cazul, sper să ai parte de o zi de naștere memorabilă. Te iubesc ca întotdeauna, Jess x.

Doar că pentru Lucy invitația a venit prea târziu și a reprezentat un gest insuficient. Încă se resimțea după ultima întâlnire cu Jess, petrecută cu un an și ceva mai devreme, de penultimul Crăciun, cel din 2017.

Tocmai începuse să creadă că legătura lor, formată pe vremea când Lucy era mai mică, ar putea să fie reluată. O legătură pe care trecerea anilor o șubrezișe. Lucy se dusese să stea peste weekend cu Jess în Sydney. Fusese ideea lui Jess, iar Lucy era emoționată. Se simțea ca un copil sfios în vreme ce stătea pe locul pasagerului, în mașina surorii ei, strângându-și rucsacul în brațe și

ascultând-o pe aceasta cum îi pune tot felul de întrebări ezitante. Cum era la școală? Se mai ducea la cor? Încă își dorea să devină jurnalist?

Era fericită?

Când au ajuns la apartamentul prăpădit al lui Jess din Maarickville, Lucy simțea cum oboseala îi înțeapă ochii și cum dorul de casă i se strecoară în piept. Era evident că sora ei se străduise să facă apartamentul cât mai prezentabil cu putință – pe canapea se vedeau niște cearșafuri curate, frumos împăturite, iar zigzagurile de pe covorul ros trădau faptul că cineva dăduse de curând cu aspiratorul. În plus, Jess se ostenise să-i pregătească lui Lucy mâncarea preferată: un chili vegetarian având un gust puternic de usturoi ars.

Stânjeneala aceea a persistat până după cină, când Jess a început să-și treacă în revistă colecția de discuri, scoțând albumul *The Good Son* al lui Nick Cave.

– Tata adoră piesa asta, a spus Lucy în vreme ce solo-ul melancolic de pian din *The Ship Song* se revărsa prin încăpere.

– Da, știu, a răspuns Jess zâmbind. Și eu o ador.

Încercând să imite interpretarea dramatică a tatălui lor, cele două surori au ajuns în cele din urmă să stea în picioare pe canapea, ținându-și mâinile rășchirate și răcnind versurile piesei. În scurtă vreme au început să cânte de zor (ambele aveau voci bune – surprinzător de adânci și de bogate pentru niște minione ca ele), pe jumătate valsând, pe jumătate rotindu-se prin livingul înghesuit al lui Jess și dărâamând vrafuri de cărți și materiale pentru pictat. În clipele acelea, Lucy simțise cum anii se topesc. Ar fi putut avea din nou cinci ani, vârstă la care obișnuia să se așeze cu tălpile pe labele surorii ei și amândouă să danseze pe muzica trupei Wiggles.